

хора, забравили отколѣ бащина стрѣха, петимни за добра дума, за милувка и за обичѣ. Тѣ слушаха тая скръбна и нѣжна музика, ледѣтъ на души тѣ имѣ се разтапяше, събуждаха се неясни купнежи въ тѣхѣ, възкрѣсваха отколѣшни спомени. Всѣки почувствува, че го налѣга черна и непонятна мѣка и бѣрзаше да я удави въ повече вино. Чашитѣ се изпиваха на единѣ дѣхѣ и до капка. Имаше и сега провиквания, но тѣ бѣха рѣдки и глухи, съкѣваха изведнажѣ и веднага слѣдѣ това лицата ставаха пакѣ замислени и очитѣ гледаха въ земята навѣсено и мрачно. Чумакѣтъ гледаше въ дѣното на чашата си, като че гадаеше, пѣшкеше и свирѣпо потегляше хайдушкитѣ си мустаци. Чуждѣ на общото вълнение, като всѣки разсѣянѣ и лекомисленѣ човѣкѣ, остана само Йорданѣ ковачѣтъ. Той се шураше насамѣ-нататѣкъ, говорѣше високо, нагани се дори и да запѣ любимата си пѣсенѣ, но една силна рѣка го хвана за шията, като съ желѣзни клѣщи, и го накара да седне на мѣстото си.

— Съдай тукъ, диване такова! — викаше му полугласно Чумакътъ и го натискаше на стола. — Ще те убия! Слушай: свири челякътъ!

Очитѣ му горѣха отъ гнѣвъ, но въ тѣхъ имаше и сълзи..

Малко по малко разговоритѣ почнаха да се подновяватъ, глъчката се поусили. Но кавалѣтъ още държеше всички въ чаруващата си власт. Радуловъ бѣше подпрѣлъ главата си на ржцѣ и, по-блѣденъ, отколкото си бѣше, слушаше замечтанъ и захласнатъ. До него Грозданъ стоеше правъ и сжщо мълчеше. Случайно погледѣтъ му се спрѣ върху единъ старецъ, седналъ самичкѣ настрѣна. Той бѣше дѣдо Петъръ Коконата, селскитѣ кехая.

— Дѣдо Петре! — викна му Грозданъ, като му подаваше чаша вино, — какво си се замислилъ толкова? Да не сж ти потънали гемиитѣ въ морето? Я си пийни, какво ще му мислишъ?